

El meu carrer

El carrer de Sant Benet

Andreu
Sotorra
Escriptor

El meu carrer d'infància no donava al raval. Ara sí. Hi han fet un túnel com si fos un portal medieval. Esperit de grandesa. Sense aquesta gattonera, doncs, el carrer Sant Benet era a l'altra banda del raval i això marcava una frontera subtil entre la ciutat de la petita burgesia i el barri obrer.

Hi vaig néixer el 1950 al bat d'estiu de la tarda de la vigília de Sant Pere i, contràriament al que sempre va dir l'humorista Gila, la meua mare sí que hi era. Els que també hi eren, es veu, eren els gegants que les tardes del 28 de juny passejaven pels barris, abans d'anar-se'n al seguici de completes. La gralla, doncs, va ser el

primer so que devia intuir que sentia.

El meu carrer d'infància és ple de sons, d'olors, d'imatges idealitzades i d'un món fet malbé. Ho diu Joan Manuel Serrat quan ho canta: "El meu carrer / del barri baix / viu al calaix / de les baldufes, / amb patacons, / i l'àlbum Nestlé / i els trossos d'una vella estufa. / I a poc a poc se'm fa malbé, / el meu carrer".

Pel meu carrer hi venien camions bovins que descarregaven el bestiar en improvisats correbous; hi passava el ramat de vaques de la lleteria venint de pasturar amb les mamelles carregades per omplir les nostres lleteres; hi passava el canyer amb l'im-

mens feix de canyes de tres metres a coll fent una música rítmica amb el fregadís a terra; hi passaven les velles remeieres a vendre herbes; hi passava el gitano buscant pells de conill i la gitana demanant trenes escapçades de noieta; hi venien a fer circ els romanís nòmades amb un ós d'atracció fermat a una cadena; hi passava el vell auto Chevrolet de l'amo de la foneria; hi havia la tertúlia de les dones davant els portals d'estiu; hi havia mitja dotzena de botigues de queviures, la carboneria i la bodegueta; hi havia els quatre cantons i els primers jocs, l'altra cara de l'escola del raval; hi havia les primeres descobertes de tot allò prohibit; hi havia la foguera de Sant Joan mascarant les persianes de les façanes; hi havia la nit d'estiu de rumba i guitarras de la família de gitanos catalans; hi havia la processó de Corpus amb els gegants moros convidats i la catifa de serradures de colors del carrer de Sant Francesc; hi havia el fanaler, el vigilant de nit amb el ramell de claus de ferro colat, el carter amb el gran sarró ple de cartes i el xiulet, i el pas tenebrós del mossèn i l'escolanet sota un paraigua de pal·li per donar l'extremunció al pròxim elegit pel Peret de la dalla. Hi passava el carro de la verema; el carro del bacallà i les arengades que parava a la casa del bisbe Grau; el carro dels bocois de vi; el de la brossa; i el carretó dels gelats. El meu carrer d'infància no donava al raval però era el paradís per fugir de la grisor de la postguerra i imaginar-hi tots els colors del món empenyent-te cap al futur.

MIRO
VERMOUTH

WINE/MODERATION EU Beu amb moderació, és la teua responsabilitat 15º